

En snigende københavnsk sygdom ved navn Klaus

Dan Turèll om at leve sammen med storbyen.

Ind imellem kommer jeg til at lide af en sygdom man kunne kalde københavner-klaustrofobi. Kender De det? Det er noget der sætter ind og pludselig overfalder een bagfra på helt uberegnelige og uforudsigelige tidspunkter. Forudsat man har boet størstedelen af sit liv i København og fra en tidlig alder trukket vejret i storbyens trafikpuls kan det når som helst komme over een, lige så godt i Fælledparken om sommeren som på Blågårds Plads om vinteren. Måske er det det man kalder at være hjemme.

Københavner-klaustrofobi — det er at vide hvornår omegnens postbude tager morgentoget ind til Centralpostbygningen og hvornår sidste brev kan forventes at nå ud næste morgen fra Hovedbanegården. Det er at gå hånd i hånd langs Søerne endnu en gang og undervejs komme i tanker om sidste år og forrige år. Det er altid at møde gamle skolekammerater eller kollegaer på

Strøget eller altid løbe ind i falmede flirts på Graabrødre Torv.

Det er at vænne sig til at hente morgenaviserne på Rådhuspladsen hver nat. Det er i søvne at kunne finde f. eks. Fantask, Huset, Daddy's Dance Hall — men hver generation og miljø sit København og sin Københavner-klaustrofobi.

Københavner-klaus er noget man får, når man er helt levet sammen med København, når man ikke ser på uret om eftermiddagen, fordi man kan høre på trafikken udenfor i gaden hvad klokken er.

Lige om hjørnet

Det er det at alle gaderne er brolagte med historier, andres og eens egne. Det er at vide, at lige om hjørnet havde man sit første job eller sit første samleje, at lige om næste hjørne mødtes man altid med Marianne dengang i '65, at ud for den lille bagerbutik lige ved siden af hendes gamle opgang

'Lige om hjørnet havde man sit første job eller sit første samleje'.

(Foto: Morten Langkilde).

Af Dan Turèll

var det man tabte brillerne til køreproven.

Det er at vide hvor den til enhver tid nærmeste Irma ligger et kvart over fem. Det er at vide hvilke vinhandlere der har Southern Comfort. Det er at vide på hvilke hjørner narkomanerne hænger, hvor de arbejdsløse i kvarteret mødes, hvilke steder hvilke grupper kommer og slapper af. Det er at kunne gætte i hvilken biograf en speciel ny film går. Det er at have været i alle biograferne. Det er at følge med på busreklamerne. Det er at have bybanelinjerne tatovret ind i underbevidstheden. Det er at kende de ensrettede gader så godt, at man for længst er holdt op med at tænke over dem.

Et godt værtshus

Det er at vide hvor der er et godt værtshus og af hvilken slags, hvor der er jazz, hvor der er rock, hvor der er disc på drengen eller dinner music. Det er at vide hvor man først vil kunne finde og få de nye

plader, og hvor man fordelagtigst vil kunne sælge dem igen til næste år. Det er at gå forbi en tilfældig slagter på Enghave Plads og uundgåeligt komme i tanker om sidst man købte bacon der. Det er at gå ned ad gade efter gade og kende dem alle sammen og huske dem alle sammen for een eller anden episode eet eller andet år.

Det er at kunne lugte hvilket distrikt af byen man er i. Det er københavner-klaustrofobi, og der findes kun to disponible kure mod sygdommen. Den ene er selvfølgelig at tage væk for kortere eller længere tid, og så vende tilbage til byen.

Den anden er at finde een eller anden smågade man ikke har været i før, gå langs med nogle opgange man ikke har set og sætte sig i en ny baggård. Jeg har endnu kun boet på Nørrebro, i Vangede, på Christianshavn, på Frederiksberg og på Vesterbro. Der må stadig være visse muligheder på Østerbro og i Valby, næste gang københavner-klaustrofobien truer.